A sárga gévagomba

Több év óta szeretnék jó fotót készíteni erről a csodaszép színű, ehető taplógombáról. Tavaly ősszel egy akácfán meg is leltem az út mellett, de mire másnap fényképezőgéppel felszerelkezve megkerestem, már valaki leszedte. Pedig több mint 70-cm-es példány volt. Ma azonban újra sikerült a sárga a gévagomba nyomára lelnem.
Általában élő vagy elhalt lombos fákon, ezek törzsén vagy vastag ágain telepszik meg. Az ártéri erdőkben gyakran szem elé kerül. El sem lehet menni mellette, szinte vonzza a tekintetet. A változatos alakú, lapos, egymás fölött tányérszerűen elhelyezkedő termőtestek akár 30–50 cm átmérőjűre is megnőnek. Fiatalon világossárga idősebb példányai már narancssárga színűek. Igen feltűnő jelenség. Különböző méretűre nőtt, fodros vagy hullámos szélű telepet hoznak létre, gyakorta egymás közelében. Termőrétegük likacsos, húsuk fiatalon puha és fehér színű.
A szakirodalom szerint nyáron érdemes gyűjteni a fiatal, még puha húsú példányokat, mert később a többi taplógombához hasonlóan húsa keménnyé válik. Én eddig csak ősszel figyeltem meg. Termőteste egyéves, taplószerű, emeletesen terem a fákon. Néha gumószerű példányait is láthatjuk. Az általam talált helytől keletebbre egy ilyet is leltem. Felülete hullámos - kiemelkedésekkel borított, egyenetlen, de lehet sima is. Szaga és íze kissé fanyar, savanykás-fűszeres, az idősebb példányoké csípős, csersavas. Legkorábban vízparti öreg fűzfákon és vadcseresznyén jön elő, de minden lombos fán előfordulhat. A megtámadott fa barna korhadását, végső soron lassú pusztulását idézi elő. A fotókon is látható példányokat egy öreg fehér fűzfa törzsén Dögében találtam, s csütörtökön kora reggel készült a felvétel.

(agárdy s)

